

உ-
சிவமயம்

திருவுந்தியார்

க. வச்சிரவேல் முதலியார் உரை

சென்னை சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ்
ஆண்டு விழா மலர் 1966
திரிசிராப்பள்ளி.

உ-
சிவமயம்

திருவியலூர் - உய்யவந்த தேவர் அருளிச்செய்த

திருவுந்தியார்

மூலமும்

க. வச்சிரவேலு முதலியார் B. A., L. T.
செய்த விளக்கவுரையும்

சென்னை சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ்
61ஆம் ஆண்டு விழா வெளியீடு
திரிசிராப்பள்ளி-1966

முதற் பதிப்பு

30-12-1966

உரிமைபதிவு

விலை ~~50-காசு~~.

65/

பதிப்புரை

சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கின் வரிசையில் முதலில் வைத்து எண்ணப்பெறுவது திருவுந்தியார், 45 கலித்தாழிசைகளால் ஆன சிறு நூல். இதன் மூலப் பதிப்பு முதன் முதல் 1866இல் திரிசிரபுரம் மதுரை நாயகம் பிள்ளையால் சென்னை இலேசியம் பிரசில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. பின்னர் பல மூலப் பதிப்புக்கள் வெளியாயின. காலத்தால் முந்தியதாகிய இதன் பழைய பொழிப்புரை சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் சித்தாந்த சாத்திர இரண்டாம் பதிப்பில் 1940இல் வெளியாயிற்று தில்லைச் சிற்றம்பலவர் என்னும் சிவப்பிரகாசர் உரை கொ. சண்முகசுந்தர முதலியார் பதிப்பு 1874; பின்னர் இது பலரால் பல முறை பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது. காஞ்சி ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை தாமே ஓர் உரை எழுதி வெளியிட்டார். இலக்கணம் முத்துக்குமாரசாமித் தம்பிரான் தொகுத்து வைத்திருந்த உந்தி களிறு உரை 1952இல் வெளியாயிற்று.

இப்போது வெளியிடும் உரை, முந்திய உரைகளை நன்கு ஆராய்ந்து, காஞ்சிபுரம் சித்தாந்த சிகாமணி க. வச்சிரவேல் முதலியாரவர்கள் B. A., L. T., புதிதாக எழுதியது. இதன் சிறப்பு, நூல் முழுமையும் பின்வந்த மெய்கண்ட சாத்திரப் பொருட் பாகுபாட்டினுள் திருவுந்தியாரை அமைத்து முறைப் படுத்திக் காட்டியிருப்பது. உந்தியாரின் பொருளை உணர்வது மிகவும் கஷ்டம். இதை ஆசிரியர் மிகவும்

தெளிவு படுத்தியதோடு நன்கு விளக்கியும் இருக்கிறார். இந் நூல் சமাজத்தின் 61ஆம்ஆண்டு விழா மலராக இப்போது வெளியாகிறது.

1966 இல் வச்சிரவேல் முதலியாரவர்கள் அறுபது ஆண்டு நிறைவு விழாக் கொண்டார்கள். இதே ஆண்டில் அறுபது ஆண்டு நிறைவு விழாக் கொண்ட சமாஜச் செயலாளர் தி. கி. நாராயணசாமி நாயுடு அவர்கள் இதைத் தம் செலவில் வெளியிட்டிருப்பது பாராட்டற்குரியது. திரிசிராப்பள்ளியில் எழுந்தருளியிருக்கும் தாயுமான செல்வனாகிய எம்பெருமான் இவ்விருவருக்கும் எல்லா நன்மைகளையும் அருளுவானாக. இவ்வுரைப்பதிப்பு, கற்கும் சைவ மெய்யன்பர்களுக்கு நல்ல விளக்கம் தந்து, அவர்களைத் திருவருளுக்குப் பாத்திரமாக்குவதாக.

திரிசிராப்பள்ளி, }
30-12-1966 }

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

முன்னுரை

திருவுந்தியார் என்பது சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் எனத் தொகுக்கப்பெற்றுள்ள அருள் ஞான நூல்கள் பதினான்கினுள் முதலாவது. இது காலத்தால் முற்பட்டிருப்பதோடு திருவருள் நலமும் செறிந்ததாக அமைந்த மையின், இதனை முதற்கண் வைத்துச் சிறப்பிப்பாராயினர் பெரியோர். இது செய்யப்பட்ட ஆண்டு கி. பி. 1148 என்ப.

இது நாற்பத்தைந்து கவித்தாழிசைகளால் ஆனது; செய்யுள் அமைப்பில் திருவாசகத்தில் வரும் திருவுந்தியார் என்னும் பகுதியைப் பின்பற்றி இயற்றப்பட்டது. பொருணிலையில் பன்னிரு திருமுறைப் பயனாக உள்ளது. வேத ஆகமங்களால் வரக்கூடிய சில ஐயங்களையும் தீர்த்து முடிவு கூறுகின்றது.

ஒவ்வொரு பாட்டும் மூன்று அடிகளை உடையது. அவற்றுள் இரண்டாம் அடியும் மூன்றாம் அடியும் உந்தீ பற என முடியும். இம்முடிவுபற்றி இது திரு உந்தியார் என்னும் பெயர் பெறுவதாயிற்று.

உந்திபறத்தல் என்பது, வினையாடும் பெண்டிர் இரு கைகளையும் இருமருங்கும் நேராக நீட்டிக் கால் விரல்களின்மேல் நின்று பாடிச் சுழன்று ஆடும் ஓர் ஆட்ட வகை எனக் கருதப்படுகிறது. இது பல் வரிக் கூத்துக் களுள் ஒன்று என்றும் தெரிகின்றது. இங்குள்ள பாட்டு

வரிகளில் முதல் இரண்டினை ஒரு பெண் கூற, கருத்து வகையில் அவற்றைத் தொடர்ந்து முற்றுவிப்பதாய் மூன்றாம் அடியை மற்றொருத்தி கூறுவதாகக் கொள்ளும்படி தொடர்கள் அமைந்துள்ளன. உந்தி பற என்னும் முடி(மகுடம்), அடிகளை நிரப்புவதாய் (பாதபூர்த்தி), ஏனைச் சொற்றொடர்களோடுபொருட்டொடர்பின்றிப் புறத்துறுப் பாய்கின்று அணி செய்கின்றது. பிற தொடர்கள் தம்முள் இயைந்து ஆழ்ந்த விழுமிய கருத்துக்களைக் குறிப்பாயும் வெளிப்படையாயும் புலப்படுத்தும் மறைமொழிகளாயுள்ளன.

இதன் ஆசிரியர் பெயர் உய்யவந்தார் என்பது இறுதிப்பாட்டால் விளங்குகிறது. இவர் சிறந்த சிவாநு பூதிச் செல்வர் என்பது நூற்பொருளால் தெளிய உணரக் கூடும். இவர் தமக்கு ஆசிரியர் என ஒருவரைப் பெயர் குறித்துச் சுட்டாமையானும், ஈற்றயற் பாட்டினுள் தமக்குத் திருவடி சூட்டி மெய்ப்பொருள் விளக்கஞ் செய்தவரை மடவாளுடனே வாழ்க என வாழ்த்துதலானும், சிவபிரானே அருளாசிரியராகத் தோன்றி இவருக்கு அருளொளி வழங்கினார் எனக் கொள்ளுதற்கு எத்தடையும் இல்லை. முதற்பாட்டில் 'அகளமாய் நின்ற முதற்பொருளே சகளமாய் வந்து தானாகத் தந்தது' என்று உரைத்தலின், இக்கருத்து வலியுறுகிறது. அன்றியும், இறுதிப்பாட்டில் தம்மைப் பிறன்போல் வைத்து நூற்பயன் கூறும்போது, 'தம்முரை உலகத்தார் அனைவர்க்கும் பாச நீக்கஞ் செய்து மெய்ப்பொருளை ஒரு தலையாக உணர்த்தும்' என உறுதியாகக் கூறுவதால், இவர் சிவனது ஆணை தாங்கி நூலை அருளிச் செய்தார் என்பது விளங்கும். சுருங்கக் கூறின,

தேவார திருவாசகங்கள் மறைகளாய் அமைந்தமைபோல, இந்நூல் அவற்றின் ஊடுருவி நிற்கும் வீட்டு நெறிக் கருத் தொழுங்கைப் பரபக்க நோக்கமின்றித் தெள்ளிதற் கொண்டு இனிது புலப்படுக்கும் மறைமுடிவு எனலாகும்.

இவர் தம் மாணுக்கர் திருவியலூர் ஆளுடையார்; அவர் தம்மாணுக்கர் திருக்களிற்றுப் படியார் என்னும் இரண்டாவது சாத்திரத்தைச் செய்தருளிய திருக்கடலூர் உய்ய வந்த தேவர். திருக்களிற்றுப் படியார் திருவுந்தியாரின் வார்த்திகமாக வெண்பாவால் செய்யப்பட்டு நிலவும் தெய்வநூல் ஆகும்.

இனி, திருவுந்தியின் பொருணிலையை எண்ணுவோம். முதல் ஆறு கவித்தாழிசையால் உய்யவந்த தேவர் தாம் ஆசான்மூர்த்தியால் பெற்ற அருள் ஞானத்தைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார். இவற்றில் சித்தாந்த சைவத்துட் கூறப்படும் சாதனமும் பயனும் தொகையாகப் பெறப்படும். பின்வரும் பாட்டுக்கள் இத்தொகைப் பொருளை வகுத்துக் கூறுகின்றன.

7ஆம் பாட்டு முதல் 18ஆம் பாட்டு வரை சாதனத்தின் வகைகளாக ஆதாரயோகம், நிராதாரயோகம், மீதானஞ் சேறல், அதில் நின்றல் என்னும் இவை கூறப்படுகின்றன. 19, 20ஆம் பாட்டுக்களில் இன்புறு நிலை கூறப்படுகின்றது. 21, 22ஆம் பாட்டுக்கள் தத்துவ வுணர்வும் வாசியோகமும் இன்புறு நிலை பெறுவதற்கு உபாயங்களேயன்றிப் பிறவல்ல என்பதை உணர்த்துகின்றன. 23 முதல் 28 வரை உள்ள பாட்டுக்கள் பாசவீடும் சிவப்பேறும் ஆகிய பயன்களை வகுத்துக் கூறு

கின்றன. 29, 30, 31ஆம் பாட்டுக்கள் பரமுத்தியின் இயல்பும் சிவநெறியின் சிறப்பும் கூறுகின்றன. 32 முதல் 38 வரை உள்ள பாட்டுக்கள் அணைந்தோர் தன்மை கூறுகின்றன. 39, 40ஆம் பாட்டுக்கள் பரமுத்தியியல்பு பற்றிப் பரமசித்தாந்தம் கூறுகின்றன. 41, 42, 43ஆம் பாட்டுக்கள் சிவநெறியின் அறிவடிப்படையும் உய்யும் நெறியும் உணர்த்துகின்றன. 44ஆம் பாட்டு ஆசான் வாழ்த்தும் 45ஆம் பாட்டு நூற்பயனும் கூறுகின்றன.

இங்குத் தரும் பொழிப்புரை இத்தகைய அருமந்த ஞான நூலின் பொருணிலையை, இதன் வழி நூலாகிய திருக்களிற்றுப் படியாரைத் திறவு கோலாகக் கொண்டு விளக்குவதாகும். இவ்வுரை, நூலின் கருத்தொழுங்கை விடாது பற்றி, ஒவ்வொரு பாட்டின் பொருளையும் வரம்பு படுத்தித் தெரிவிப்பதாய்ச் சிவநெறியன்பர்களுக்கு இன்பமும் மகிழ்ச்சியும் ஊட்டும் என்பது அடியேனுடைய நம்பிக்கை.

காஞ்சிபுரம், }
30-12-1966. }

க. வச்சிரவேல் முதலியார்

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவுந்தியார்

(உரையுடன்)

அகலமா யாரும் அறிவரிதப் பொருள்

சகலமாய் வந்ததென் றுந்தீபற

தானாகத் தந்ததென் றுந்தீபற.

1

உருவம் இன்றி யார்க்கும் அறியக்கூடாதபடி உள்ள
பரம்பொருள், என் பக்குவம் கருதி, ஆசான் மூர்த்தியாய்
உருவுகொண்டு வெளிவந்தது; வந்து, அடியேன் தான்
ஆகும்படி அருள் ஒளியைக் கொடுத்து ஆண்டது.

அகலம்-உருவம் இல்லது; சகலம்-உருவுடையது;
அப்பொருள்-இன்னதென்று சுட்டப்படாத சிவம். தான்
ஆதல்-ஆன்மாச் சிவமாந்தன்மை எய்துதல்.

பழக்கம் தவிரப் பழகுவ தன்றி

உழப்பு வ தென்பெணே உந்தீபற

ஒருபொரு ளாலேயென் றுந்தீபற.

2

அருளாசான் காட்டிய ஒருமைநெறியில் நின்று,
பழைய உலகப் பழக்கம் நீங்கும்படி முதற் பொருளைத்
தன் உணர்வின்கண் நாடுதலாகிய பழக்கத்தைச் செய்வ
தன்றி, நூல்களிற் கூறப்படும் பலதலைப்பட்ட முடிவுகளில்
கருத்தைச் செலுத்துதல் வீண்செயலே ஆகும்.

ஆசான் உபதேசம், முதல்வனை ஒரு நெறிப்பட்டு உணரச் செய்யும். நூல்கள் மனத்தைப் பலதலைப்பட ஓடச் செய்து ஐயம் விளைவிக்கும்.

பழக்கம் தவிரப் பழகுதல்-உலகப் பொருளை நோக்கிச் செல்லும் தன் உணர்வு ஆசான் உரைத்த குறியின்கண் நின்று, தனக்கு உள்நின்று தன்னை விளக்கித் தொழிற்படுத்தும் முதற்பொருளைத் தலைப்பட முயலுதல். இது கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை என்னும் மெய்யுணர்வின் படிநிலைகளில் இரண்டாவதாகிய சிந்தித்தல் ஆகும்.

ஓர்த்துள்ளம் உள்ள துணரின் ஒருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு

என்னும் திருக்குறள், சிந்தித்தல் இன்னது என்பதையும் 'அதன் பயனையும் உணர்த்துதல் அறியத் தக்கது.

உழப்புவது-ஆசான் அருளுரையைப் பொருளாகக் கொண்டு ஒரு நெறிய மனம் வைத்து உணரப் புகாமல், மேன்மேலும் நூல்களையும் அவற்றின் உரைகளையும் கற்றினைத்தல். மெய்யுணர்வைப் பொறுத்தமட்டில் ஆசான் அறிவுரை ஒன்றே ஐயத்தை நீக்கி அருணிலைக்கு அனுக்கமாக வைத்தற்கு உரியது.

ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து —பொதுமறை.

வானம்-பர வியோமம் எனப்படும் திருவருள் வெளி. "மெய்-விண்ணுறுவார்க்கு இல்லை வினை" என்னும் நல் வழிப்பாட்டில் மெய் விண் இப்பொருளில் வருதல் காண்க.

கண்டத்தைக் கொண்டு கரும முடித்தவர்
பிண்டத்தில் வாரார்என் றுந்தீபற
பிறப்பிறப் பில்லையென் றுந்தீபற.

மேற்கூறிய பழக்கத்தால் தம் உணர்வில் வெளிப்படக் கண்ட முதற்பொருளைத் தம் உணர்வுக்கு வியாபகமாகக் கொண்டு தம் கருமத்தை முடித்தவர் உடம்போடு இருப்பினும் உடம்பின் வயப்பட்டு உலகிற்கெல்லாம் திருவருளே சார்பாகத் தலைகிற்பர்; அதனால் அவர்க்குப் பிறந்திறந்துவரும் நிலை அற்றுவிடும்.

கண்டதைக் கொண்டு-என்பது எதுகைபற்றி ஒற்று மிகுந்தது. கருமம் என்பது “தவஞ் செய்வார் தம் கருமம் செய்வார்” என்ற இடத்திற்போலத் தமக்கு ஆக்கம் செய்து கொள்ளுதலைக் குறிக்கின்றது. பிண்டம்-உடம்பு: அதில் வருதல்-தம் அறிவு மனத்தின் வழிச் செல்லுதலால் மேல் வினையைத் தேடிக்கொள்ளுதல்.

இப்பாட்டின் பொருளை,

சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரும் நோய்

என்னும் திருக்குறளின் பொருளோடு ஒப்பிட்டுக் காண்க.

இங்ஙன் இருந்ததென் றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன்
அங்ஙன் இருந்ததென் றுந்தீபற

அறியும் அறிவதன் றுந்தீபற.

4

ஆசான் அருளால் என் உணர்வில் நோர்பெறவந்த பேரின்பப் பொருளை இப்படி இருந்தது என்று ஓர் உவமையில் வைத்துக் கூறமுடியாது, அதற்கு ஒப்பு அதுவே ஆதலால். அதனியல்பு தலைப்பட்டு உணர்ந்தார்க்கே விளங்கும். அஃது அறிவு வடிவாய் உள்ளது; ஆதலின் அது (தத்துவங்களைப்போல) நம் அறிவாற் சுட்டி அறிய வாராது.

ஏகனும் ஆகி அனேகனும் ஆனவன்
நாதனும் ஆனான் என் றுந்தீபற

நம்மையே ஆண்டான் என் றுந்தீபற.

5

முதல்வன் முற்றழிப்புக் காலத்தில் எல்லாப் பொருளை யும் நுட்பநிலையில் தன் திருவருளில் அடங்கக்கொண்டு தான் ஒருவனேயாய் நின்றவன்; பின் உலகத்தைத் தோற்றுவிக்கையில் அவ்வப்பொருள்தோறும் கலந்து உடனின்னு தொழிற்படுத்துதலால் பலவும் ஆனவன். அவன் தோன்றாத் துணையாய் நம் உணர்வில் தங்கியிருந்து நம்மைக் கண்டு வருதலினால், நமக்குப் பக்குவ முதிர்ச்சி வந்தபோது அருளாசான் ஆகவும் வந்தான் என்று உணர்க. பக்குவம் எய்திய நம் போன்றாரையே அவன் ஆளுதல் பற்றி இவ்வுண்மை கருதி உணரப்படும்.

“முதற்கண் சத்தே இருந்தது; அஃதிரண்டற்ற ஒன்றேயாய் பெரும்பொருள். அது மக்களது தோற்றத் தின் பொருட்டுப் பலராக ஆவேன் என எண்ணிற்று” என்னும் சாந்தோக்கிய உபநிடத உரையைத் தழுவி எழுந்தது இப்பாட்டு. தைத்திரீயத்தினும் தமிழ்மறைகளி னும் இக்கருத்து உண்டு.

நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின் நாதன்

தன்செயல் தானையென் றுந்தீபற

தன்னையே தந்தான்என் றுந்தீபற.

6

முதல்வன் திருவருளைத் தலைப்பட்டு நம் செயலையும் முதன்மையினையும் (அஃதாவது யான் எனது என்னும் செருக்கை) இழந்தபின், நம்மிடத்து நிகழ்வது முதல்வன் செயலே ஆகும். தன்னை அடைந்தார்க்கு முதல்வன் தன்னையே பேருகவும் நுகர்பொருளாகவும் கொடுத்தான் என்று அறிக.

இப்பாட்டு “அற்றவர்க்கு அற்ற சிவன்” (4091) என்னும் ஆளுடைப்பிள்ளையார் மெய்ம்மொழிப் பயனைத் தெரிவிக்கின்றது.

இதுவரை கூறியவை ஆசானால் நூலாசிரியர்பெற்ற அறிவுரையும் பயனும் ஆகும். இவ் ஆறு பாட்டுக்களாலும் சாதனமும் பயனும் தொகுத்து உணர்த்தப்பட்டன: இனி அவை வகுத்து உணர்த்தப்படும்.

உள்ளம் உருகில் உடனாவர் அல்லது

தெள்ள அரியரென் றுந்தீபற

சிற்பரச் செல்வர் என் றுந்தீபற.

7

முதல்வர் மேலான ஞான இன்ப சத்திகளோடு கூடியவர்; ஆதலால் அவர் நமக்கு வேறுக வைத்துச் சுட்டி உணர வரமாட்டார். நான் அழிய அன்பு செயின், அவ்வாறு அன்பு செய்வாரது உணர்வில் அன்பே இன்ப மாய்த் தோன்றி அவரோடு உடனாக நிற்பர். மெய்யுணர்வால் ஒருவருக்கு உண்டாகும் உண்மை அன்பே சிவானுபவத்தைப் பயக்கும் என்றபடி.

இப்பாட்டு வீட்டிற்கு நேர்வாயிலாவது இஃது என்று உணர்த்திற்று. பின்வருவன அவ்வாயிலைப் பெறும் படிவழி முறையை உணர்த்தும்.

உந்தி-7. “உள்ளம் உருகின் உடனாவர்” என்னுந் தொடர் திருஞானசம்பந்தர் அருளிச்செய்த திருவாய்மூர்த் திருப்பதிகத்தின் 3ஆம் பாட்டின் (2572) இரண்டாம் அடியின் இறுதித் தொடரைத் தனக்கு முதலாகக் கொண்டது.

ஆதாரத் தாலே நிராதாரத் தேசென்று

மீதானத் தேசெல உந்தீபற

விமலற் கிடமதென் றுந்தீபற.

8

தூய இன்ப வடிவினனான் முதல்வனைத் தலைப்படும் இடம் வாணோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் எனப்படும். துரிய அருணிலைத்தானமே ஆகும். அவ்விடத்தைப் பெறுதற்குப் பழகலாக உள்ளவை ஆதாரயோகம் கிராதாரயோகம் என்னும் இரண்டுமே ஆம்.

ஆக்கில்அங் கேயுண்டாய் அல்லதங் கில்லையாய்ப்
பார்க்கில் பரமதன் றுந்தீபற

பாவனைக் கெய்தாதென் றுந்தீபற.

9

அவற்றுள் ஆதாரயோகம் முன்னே பழகுதற்கு உரியது. அது நூல்களுட் கூறியுள்ளபடி நெஞ்சத் தாமரை முதலிய இடங்களில் முதல்வன் திருவுருவைக் கற்பித்து அதனை அகக்கண்ணால் கண்டு தான் அழிய நின்றல்.

இது வெறும் பாவனையால், நினைத்தால் உள்ளதாகி நினையாத போது இல்லையாய் மறைவது ஆதலால், இப் பயிற்சி ஞானநெறிக்குப் படிமுறையால் உபகாரப்படுவ தன்றி, அதற்கு நேர்வாயிலாகவுள்ள மேலான கிராதாரம் எனப்படாது.

முதற்பொருள் நம் உணர்வு கருவிகரணங்களோடு கூடிநிற்கச் செய்யப்படும் எவ்விதப்பாவனைக்கும் அப்பாற் பட்டதே ஆகும்.

இதனால் ஆதாரயோகம் இன்னதெனக்கூறப்பட்டது. ஆக்கில் - இதய முதலிய இடத்தில் உள்ளதாய் நினையாத போது இல்லையாய்ப் பார்த்தலாகிய பாவனையே ஆதார யோகம் என்றபடி. ஆதாரம்-மனத்திற்குப் பற்றுக் கோடாகிய உருவம்.

அஞ்சே அஞ்சாக அறிவே அறிவாகத்
துஞ்சா துணர்ந்திருந் துந்தீபற
துய்ய பொருள்ஈதென் றுந்தீபற.

10

“சிவாயநம” என்னுந் திருவெழுத்தைத்தும் முறையே சிவன், அருள், ஆவி, திரோதம், மலம் என்னும் பொருள் களைக் குறிப்பன. ய என்னும் உயிர் ம-இல் அழுந்தி உறக் கமும், ந-இல் வந்து விழிப்பும் உடையதாய்ப் பிறந்து இறந்து உழலும்: தந்தையும் தாயுமாக முதல்வன் தன் உணர்வில் கலந்திருந்தும், உயிர் அப்பக்கம் நோக்கி அம்மையப்பரைத் தன் உணர்வின்கண் காண எண்ணுது உலகத்தைமட்டும் அறிந்து அனுபவித்து வருகின்றது.

மேற்கூறிய ஐந்துபொருள்களையே ஐந்தெழுத்தாக அறிதலையே ஞானநெறியாகப் பெற்று, உன் உணர்வில் அம்மையப்பரை ஒன்றியிருந்து காண்: மனம் ஒன்றும் போது அறியாமையால் நழுவி விழாமல் விழித்திருந்து காண். இதுவே உறக்கமும் உலகைநோக்கி விழித்தலும் ஆகிய மாசுநீங்கித் திருவருளைச் சார்தற்கு உரிய தூநெறி ஆகும்.

நமக்கு அன்றாடம் வரும் விழிப்பும் உறக்கமும், முறையே தத்துவங்களோடு கூடி உலகமுகப்படுதலாலும், அவற்றின் நீங்கி அறியாமையில் அழுந்துவதாலும், உண்டாகின்றன. இந்திலைகளை முறையே கேவலம், சகலம் எனவும், இரவு பகல் எனவும் ஞான நூல்கள் கூறும். இவற்றின் காரணநிலைகளான இறப்பையும் பிறப்பையும் இப்படியே உய்த்துணர வேண்டும். “உறங்குவது போலும் சாக்கா(டு) உறங்கி - விழிப்பது போலும் பிறப்பு” என்னும் திருக்குறளின் பொருள் கிந்தித்தற்கு உரியது. விழிப்பும் பிறப்பும் முறையே உறக்கத்தையும்

இறப்பையும் சார்பாகக்கொண்டே நி க ழ் வ தைக் காணலாம். திருவைந்தெழுத்தில் நு என்பது மாயைகன்மங்களுக்கும் அவற்றைத் தொழிற் படுத்தும் முதல்வனது திரோதான சத்தியையும் (மறைப்பாற்றலையும்) குறிக்கும். ம ஆணவமலத்தைக் குறிக்கும். மேலும் அவை முறையே உயிர்க்கு மாயையில் அழுந்துதல் பற்றியும், மலத்தில் அழுந்துதல் பற்றியும் உண்டாகும் விழிப்பு உறக்கம், பிறப்பு இறப்பு, சகலம் கேவலம், இரவு பகல் என்பவற்றையும் குறிக்கும்.

திருவைந்தெழுத்தில் நடுவில் உள்ள உயிர், சிவத்தை மறந்து, நம-இல் அழுந்திவரும் நிலையே பிறப்பு நிலை அல்லது கட்டு நிலை. ஆதலால் உயிர் நம-வை விட்டுத் தன்னை நோக்கி நிற்கும் நிலையே கிராதாரயோகத்திற்கு வாயில் என்பது இப்பாட்டால் உணர்த்தப்பட்டது. நம் உணர்வு பிற பொருள்களைச் சாராமல் திருவருளைச் சார்ந்து நிற்பதே கிராதார யோகம்.

துய்யபொருள் - துயபொருளாகிய திருவருளைச் சார்தற்கு உரிய நெறி.

பின்வரும் மறைமொழிகள் இப்பாட்டோடு புடைபடவைத்து உணர்தற்கு உரியவை:

சிவன் அருள் ஆவி திரோதம்மலம் ஐந்தும்
அவன்எழுத் தஞ்சின் அடைவாம்-இவன் நின்று
நம்முதலா ஓதில் அருள் நாடாது; நாடும் அருள்
சிம்முதலா ஓதுநீ சென்று - உண்மைவிளக்கம்.

பந்தமும் பிரிவுந் தென்பொருட் பனுவல்

படிவழிச் சென்று சென் றேறிச்

சிந்தையும் தானும் கலந்ததோர் கலவி

தெரியினும் தெரிவுரு வண்ணம்

எந்தையும் தாயும் யானும் என் நிங்ஙன்
 எண்ணில்பல் ஊழிகள் உடனாய்
 வந்(து) அணுகாது நுணுகிஉள் கலந்தோன்
 மருவிடம் திருவிடை மருதே -திருவிசைப்பா.

குறிப்பு: எந்தையும் தாயும் யானும் என்றிங்ஙன்-
 என்றது சிவாய என்னும் மந்திரப் பொருளாதல்
 உணர்ந்து கடைப்பிடிக்க.

ஓர்த்துஉள்ளம் உள்ளது உணரின் ஒருதலையாப்
 பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.

உன் உள்ளத்தில் உள்ளது ஆகிய முதற் பொருளை
 ஆய்ந்து ஒருதலையாக உணரின், மீளப்பிறப்பு வரும் என
 நினைக்க வேண்டா-திருக்குறள்.

ஓராதார் உள்ளத்(து) ஒளிக்கும் ஒளியானே
 -திருவாசகம்.

உயிர்களாகிய நம் உணர்வு மலம், மாயை,
 திருவருள் என்னும் மூன்றனுள் ஒன்றைச் சார்ந்து அழுந்தி
 நிற்பது. மலத்தைச் சார்ந்துள்ளபோது, விளக்கொளி பெருத
 கண் இருளில் அழுந்துவது போல, நம் அறிவு அறியாமை
 யில் அழுந்தும். இறந்தபோதும், உறங்கும் போதும், விழிப்பு
 நிலையிலும், மறப்பு வரும்போதும், நம் அறிவு மலத்தில்
 அழுந்தி விளக்கம் இன்றி உள்ளது எனக்கொள்ளவேண்டும்.
 விளக்கம் இல்லாத இந்நிலையை ஞானநூல்கள் கேவலம்,
 இரவு, உறக்கம், மருள் முதலாகப் பல சொற்களால்
 குறிக்கும்.

மாயையைச் சார்ந்து அழுந்துதல் என்பது, நம் உணர்வு
 மாயையின் காரியமாகிய தத்துவங்களோடு கூடி உலகப்
 பொருள்கள் பற்றியும் தம்மைப்பற்றியும் தனித்தனியாக
 அறிந்து, அதன் பயனாக இன்பத்துன்ப மயக்கம் பெற்று
 வருதல். இந்நிலையே சகலம், பகல், நினைப்பு, விழிப்பு
 முதலிய சொற்களால் குறிக்கப்படும்.

இனி, விழிப்பு நிலையிலேயே உறக்கம் வராதபடியும், நம் உணர்வு உலகப் பொருளில் செல்லாதபடியும் ஒன்றியிருந்து பழகின், நம் உணர்வில் முதல்வன் திருவருள் விளக்கம் வரும். அத்திருவருளைச் சார்ந்து அழுந்துவார்க்கு அறியாமையும் போகும்; சுட்டறிவும் போகும்; யான் எனது என்பவையும் பற்றறக் கழியும். இந்நிலை இரவு பகல் அற்ற சுத்த நிலை; நின்மலநிலை எனவும் படும். இந்நிலையிற் கொண்டு சேர்த்து, அங்கு நிகழும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, என்பவற்றைக் கடப்பிப்பது திருவைந்தெழுத்துநெறி. திருவைந்தெழுத்தில் ம-கேவலத்தில் நிகழும் அறியாமையைக் குறிக்கும். ந-சகலத்தில் நிகழும் ஒரு புடைச் சுட்டறிவைக் குறிக்கும். வ-துரியம் எனப்படும் அருணிலையையும், அதீதம் எனப்படும் பராசிந்தநிலையையும் குறிக்கும்.

தாக்கியே தாக்காது நின்றதோர் தற்பரம்

நோக்கிற் குழையும்என் றுந்தீபற

நோக்காமல் நோக்கவென் றுந்தீபற.

11

பரம்பொருள் எங்கும் தங்கி எவற்றையும் செயற்படுத்தினாலும் தான் அவற்றால் பற்றப்பட்டு வேறுபாடு அடையதன்று. அது முன்னிலைப்படுத்திச் சுட்டிக் காணலுறுவார்க்குக் கைவராது. ஆதலால், அதனைச் சுட்டி முன்னிலைப் படுத்தாமல் தன்மையின்வைத்து (உன் உணர்வில் வைத்து)க் கண்டு உணர்க.

தற்பரம்-மகாவாக்கியத்தில் தத் (அது) என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படும் பரம்பொருள்.

இப்பாட்டு மேற்கூறிய ஐந்தெழுத்து நெறியில் நிற்கும் முறையைக் கூறிற்று. நிற்பின், சிவம் உன் உணர்வில் மலரில் எழும் மணம் போன்று வெளிப்பட்டு அருளும் என்பது குறிப்பெச்சம்.

தத்துவ உணர்வின் நீங்கித் தனித்து நிற்கும் தன் உணர்வே குறியாக, நினைப்பும் மறப்பும் இழந்து, சும்மா இருந்து காண்க என்றது கருத்து. தற்பரம் என்ற பெயரும் சுட்டி உணர்வாராதது என்பதை நினைப்பித் தற்கே உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. தத் பதப் பொருளை இங்ஙனம் இருந்து காண்பதன்றிப் பாகத்தியாகம்* செய்யு மாற்றால் யாதொரு பயனும் இன்று என்றதும் ஆயிற்று.

மூலை இருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியர் என் றுந்தீபற

தவத்தில் தலைவர் என் றுந்தீபற.

12

மூலை என்றது நனவு, கனவு, உறக்கம் முதலாக நம் உணர்வு அளவுக்குட்பட்டு நிகழும் நிலைகளை மேலே கூறிய திருவைந்தெழுத்து நெறியில் தம் கருத்தைச் செலுத்தினவர் நினைப்பு மறப்பு என்னும் மூலைகளில் ஒடுங்கி இருந்த தம் உணர்வைத் திருவருள் வெளியாகிய மேல் நிலத்தின் கண் வைக்க வல்லவர் ஆவர்; அவ்வாறு தம்மை மேனிலைக் கண் கொண்டு சேர்த்தவரே செயற்கரிய செய்த மிகப் பெரியவர் எனவும் தவமுதல்வர் எனவும் கூறப்படுவர்.

மீதானம்

ஓட்டற்று நின்ற உணர்வு பதிமுட்டித்

தேட்டற் றிடஞ்சிவம் உந்தீபற

தேடும் இடமதன் றுந்தீபற.

13

பதி என்றது உயிர்கள்தோறும் தோன்றாத துணையாய் உடனின்றி உணர்த்திவரும் முதல்வனது திருவருளை அஃது உணர்வின்முதல் என மெய்கண்ட தேவரால் குறிக்கப்படுவது. “போற்றி! என் வாழ் முதல் ஆகிய பொருளே” என்றதும் அது.

* அனுபந்தம் பார்க்க.

‘நான் ஆர்?’ என ஆராயத்தொடங்கித் தன்னை உடல், பொறி, கரணம் முதலியவற்றுக்கு வேராகக் கழித்து நிற்கையில், ஒருவனது உணர்வு புறப்பொருள்களை நோக்கி ஓடாது தன்னையே நோக்கி நிற்கும். அந்நிலையே தன் உணர்வின் முதலைத் தலைப்படும் நிலை: ஆன்ம உணர்வு அகற்கு மேற்செல்லமாட்டாமையால், அதுவே பதியைத் தலைப்பட்டுத் தடைப்படும் இடமும் ஆம்; ஆதலால், அது ‘உணர்வு பதியை முட்டும்’ இடம் எனப்படும். அன்றியும், இதுவரை ‘நான் ஆர்?’ எனத் தேர்ந்துவந்த ஆன்ம உணர்வு அங்கு அத் தேர்ச்சியையும் (தேடுதலையும்) கைவிடும். இங்ஙனம் ஆன்மாவின் செயல் மாண்ட நிலையே தெளிவிக்கும் உணர்வாகிய சிவம் வெளிப்படுதற்கு உரிய செவ்வி வாய்ந்த நிலை ஆகும்.

பதி-காக்கும் பொருளாகிய திருவருள்.

இது மேற்கூறிய ஞானமெய்ந்நெறியை வாய்ப்பப் பெறுமாற்றைக் கூறுகின்றது

பற்றை அறுப்பதோர் பற்றினைப் பற்றில் அப்

பற்றை அறுப்பர் என் றுந்தீபற

பாவிக்க வாரார் என் றுந்தீபற.

14

மேலே ‘பதி’ எனப்பட்ட திருவருளே தத்துவங்களாகிய பாசப்பற்றை அறுத்தற்குத் துணையாக நிற்பது : மேற்கூறியபடி தன் செயலை நீத்து நிற்பவனுக்கு அத்திருவருள் சார்பாய் வெளிப்பட்டுநிற்கும் : அதனைச் சார்ந்து அதன்வயப்பட்டு நின்றால், முதல்வர் யான் எனது என்னும் அகப்பற்றை அறுததுத் தம் திருவடி எனப்படும் மீதானத்தில் வைப்பர். இந்நெறியால் அன்றி, பிற சூல்களுட் கூறப்படும் சகுணம் நிர்க்குணம், சாலம்பம், நிராலம்பம் என்னும் எவ்வகைப் பாவனைக்கும் எய்த அரியவரே முதல்வர்.

பற்று-முன்னையது தத்துவங்களை யான் என மயங்கும் பாசப்பற்று; இரண்டாவது பற்றத்தக்க சார்பாகிய திருவருள்; மூன்றாவது யான் எனது என்னும் செருக்காகிய அகப்பற்று.

“யான் எனது என்றற்ற இடமே திருவடியா” என்னும் கந்தர் கலிவெண்பாப் பகுதி இங்குச் சிந்தித்தற்ற உரியது.

இது ஞானநெறியைக் கடைப்பிடிக்குமாறு உணர்த்துமுகத்தால் “பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை” என்னும் திருக்குறளின் தெளிபொருளை விளக்குகின்றது.

கிடந்த கிழவியைக் கிள்ளி எழுப்பி

உடந்தை உடனேநின் றுந்தீபற

உன்னையே கண்டதென் றுந்தீபற.

15

கிடந்த கிழவியைக் கிள்ளி எழுப்பி. (அவ்) உடந்தை யுடனே நின்று கண்டது உன்னையே - என உரைநடை செய்து கொள்க.

மேலே பதி எனவும், பற்றை அறுப்பதோர் பற்று எனவும்குறிக்கப்பட்ட திருவருளே இப்பாட்டில் கிடந்த கிழவி எனவும், உடந்தை எனவும் குறிக்கப்பட்டது.

முதல்வனைக் காட்டாமல் உயிர் அறிவில் மறைந்து உடன் உறைந்த திருவருளை ஐந்தெழுத்து நெறியின்று எழுப்பி, அதன் விரிந்து பரந்த சொரூபத்தில் உடன்கலந்து நில். அந்நிலையில் உன் உண்மை இயல்பாகிய வியாபக இயல்பும் நித்தசித்தாம் இயல்பும் உனக்கு விளங்கும்.

திரோதான சத்தி அருட்சத்தியாய் மாறி, அளப்பரிய ஆகாயத்தைப் புலப்படுத்தும் அருணோதயம்போல, அகண்ட ஞான ஒளியாய் ஆன்ம வியாபகத்தைக் காட்டி கிற்கும் என்றபடி.

இப்பாட்டு நின்மல சாக்கிரத்தில் நிகழும் ஆன்ம ரூபம் கூறிற்று.

உழவா(து) உணர்கின்ற யோகிகள் ஒன்றோடும்
தழுவாமல் நிற்பர் என்றுந்தீபற
தாழ்மணி நாவேபோல் உந்தீபற. 16

சும்மா இருந்து அருள்வயப்பட்டு நின்று மெய்யினை உணரும் சிவயோகிகள் உலகத்தைக் காணுதற்குத் துணையாயிருந்த தத்துவங்களைச் சாராமலும், பான் எனது என்னும் செருக்கு இன்றியும் நிற்பர். நிலத்தில் வைத்த மணியின் நா விளிம்பைச் சார்ந்து ஓசை செய்யாதது போலப் பாச அறிவு நிகழப்பெறார்; நிலத்தைத் தொடுதலால் தன்கண்ணும் அலைவு இன்றி நிற்குமாறு போல, பசுத்துவ வாதனைபற்றி நிகழும் (i) நானே முதல் என்னும் அஹம்பிரம்ம ஞானமும், (ii) எல்லாம் செயல் கைகூடும் என்னும் சிவ சம உணர்வும் ஆகிய பசுஞானமும் நிகழாமைத் தம்மைத் திருவருளிற் கொடுத்துக் காப்பர்.

ஆன்மசொரூபம் உணர்ந்து திருவருளை மறத்தலால் நிகழ்வது “யானே முதல்” என்னும் அஹம்பிரம்ம ஞானம்: இவ்வுணர்வு நிலையே ஆன்மரூபம் எனப்பட்டது. இனி அருளை உணர்ந்து அதன் இயல்பை உணராமல் அதன் செயலைத் தன் செயலாகக் கொண்டு “எல்லாம் செய்தல் எனக்கும் உண்டு.” என உணரும் நிலை அதற்கு அடுத்த படிநிலை உணர்வு. இச்சிவ சம உணர்வு ஆன்ம தரிசனம் எனப்படும். இது நின்மல சொப்பனத்தில் நிகழ்வது. இவ்விரண்டு உணர்வும் முறையே யான் என்னும் செருக்கும், எனது என்னும் செருக்கும் ஆகல்

காண் க. செருக்குப்பற்றி நிகழும் உணர்வுகள் ஆதலால் இவை பசு ஞானம் எனப்படும். இப் பசுஞான வகைகள் சிறிதும் நிகழாத, அடங்கு நிலையே திருவருள்நிலைத் தானமாகிய மீதானம். அந்நிலை நின்மலதூரிய நிலை. திருவருளின் இயல்பை உணர்ந்து பசுஞானம் நீங்கித் திருவருளில் தோய்ந்து அடங்காத நிலை ஒன்று உண்டு. அது நின்மல சுழுத்தி. தம்மை நோக்கிக் காண்கையில் யான் எனது என்னும் செருக்கு நிகழாது காத்தலை அப்பர் அடிகள் 'தகவு என்னும் வேலி இட்டு' (4895) என்பர்.

திருச்சிலம் போசை ஒலிவழியே சென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற

நேர்பட அங்கேநின் றுந்தீபற.

17

மேற்சொல்லியபடி பாசஞானமும் பசுஞானமும் கழலும்படி நின்றால், திருச்சிலம்பு ஓசை எனப்படும் திருவருள் ஞானம் உன் உணர்வில் வெளிப்படும். அத் திருவருளே கண்ணாகக் காணின், முதல்வன் செயலே எல்லாம் ஆதல் விளங்கும். அச்செயலின் வயப்பட்டு நின்று, அவ்விடத்து விளையும் பேரின்பத்தை நுகர்தலே செய்யத்தக்கது.

ஒலி(க்கும்) திருச்சிலம் போசை வழியே சென்று,
நேர்பட அங்கே நின்று நிருத்தனைக் கும்பிடு - என்பது உரைநடை.

பூவினிற் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோல்
சீவனுக்குள்ளே சிவமணம் பூத்தது.

என்னும் திருமந்திரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ஓசைவழிச் செல்லல் நின்மலதூரியம்; நின்று கும்பிடல் அதிதமாகிய நிட்டை.

மருளும் தெருளும் மறக்கும் அவன்கண்

அருளை மறவாதே உந்தீபற

அதுவேயிங் குள்ளதென் றுந்தீபற.

18

திருவைந்தெழுந்தெழுத்து நெறியைக் கடைப்பிடித் தார்க்கு, மேற்கூறியவாறு, ஆகாயத்தில் எழும் ஞாயிறு போன்று, முதல்வன் அவர்தம் உணர்வில் எழுந்து அறியா மையையும், பாசபசுஞானங்களாகிய அறிவையும் மறப் பிக்கும். அந்நிலையில் அவன் அதுவரை செய்து வந்ததும் இனிச் செய்வதும் ஆகிய திருவருளை மறவாது உணர்ந்து பேரன்பு செய்க. இம்முத்தி நிலையில் இங்ஙனம் செய்யும் பேரன்பாகிய உயிர்ப் பண்பு ஒன்றே உள்ளது. ஏனைத் தத்துவங்களைத் தழுவி நிற்கும் தியான சமாதிகள் நண்டு இல்லை என்று உணர்க.

இங்குக் கூறிய பிராதார யோகத்தில், ஆன்மா தனக்குத் தாரகமாகிய (சார்பாகிய) திருவருளை உணர்ந்து நின்றலே தியானம்; அங்குக் காண்பான், காட்சி, காணப்படு பொருள் எனும் பகுப்பு இறந்து, பேரின்பத்தில் அழுந்தி நின்றலே சமாதி. “சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் மற்றழித்துச் சார்தரா சார்தரு நோய்” என்னும் திருக்குறளில் ‘சார்புணர்ந்து’ என்றது நின்மலதுரிய அருணிலை எனப்பட்ட தியானத்தையும், ‘சார்புகெட ஒழுகின்’ என்றது நின்மல துரியாதீத ஆனந்தநிலை எனப் படும் சமாதியையும் குறிக்கும் எனத் திருக்களிற்றுப் படியார் கூறுகின்றது. கூறி, இங்கு உள்ள தியான சமாதிகள் இவையேயன்றி ஏனையோக நூல்களிற் கூறப் படும் கருவிகரணங்களை நீங்காது செய்யப்படும் பாவ னைகள் அல்ல எனக் குறித்து, “அதுவே இங்குள்ளது”

என்னும் திருவுந்தித் தொடரின் பொருளையும், டேலே காட்டிய திருக்குறளின் பொருளையும் ஒருங்கே தெரித் துணர்த்துகின்றது.

7 முதல் 18 வரை உள்ள பாட்டுக்கள் சாதனத்தை வகுத்து விளக்கின. இனி, பயன் வகுத்து உணர்த்தப் படும்.

இன்புறு நிலை

கருது வதன்முன் கருத்தழியப் பாயும்
ஒருமகள் கேள்வனென் றுந்தீபற
உன்ன அரியனென் றுந்தீபற.

19

முதற்பொருள் அருளைத் தனக்குக் குணமாகவும் பிழம்பாகவும் கொண்டுள்ளது. ஆதலால், அருளை மறவாது மெய்யன்பு செய்வார் உளராயின், அவரைத் தான் ஆம்வண்ணம் செய்து ஆனந்த வெள்ளத்துள் அழுத்தும்; அன்பினால் அன்றி, கருவிகரணங் 'கழலாமல்' செய்யப்படும் தியான சமாதிகளால் எட்ட முடியாத பொருளே அது.

இரவு பகலில்லா இன்ப வெளியூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற
விரைய விரையநின் றுந்தீபற.

20

அறியாமையில் அழுந்தும் நிலையே இரவு (கேவலம்) எனப்படும்; தத்துவங்களோடு கூடிய உலகப்பொருள்களை அறிந்து நுகர்ந்து வரும் நிலையே பகல் (சகலம்). இவ் விரண்டுமின்றி, ஆன்ம உணர்வுக்கு ஆதாரமாய்ப் பேரின்பமயமாய் அனுபவப்படுவதே சிவம். அப்பேரின்ப நிறைவில் நீ மிக விரைந்து, மிகக் கலந்து நில். விரைதல்

ஆன்மாவின் இச்சை முதற்பொருளை இடையீடின்றிப் பற்றுதல்; விரவுதல் முதற்பொருளோடு செறிந்து நின்றல்; இஃது ஆன்மாவின் கிரியா சத்தியின் தொழிற்பாடு.

ஆன்மாத் தன் இருப்புக்கெடாது முதன்மை கெட்டு, தன் அறிவு விழைவு செயல்கள் பேராளில் அடங்கி நிற்ப முதற்பொருளோடு செறிந்து இன்புறு நிலையே அதிதத்தின் கண்ணதாகிய பரமுத்தி நிலை என்றபடி. “அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே” என மெய்கண்ட தேவர் குறிப்பது பரமுத்தியில் நிகழும் இவ்வியல்பையே ஆம்.

வேறு உபாயங்கள்

(i) தத்துவ ஞானம்

சொல்லும் பொருள்களும் சொல்லா தனவுமங்கு அல்லனாய் ஆனான்என் றுந்தீபற

அம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற.

21

உணர்வு ஓட்டற்று நின்று பதியை முட்டுதற்கு (உந்தி 13) தத்துவ ஞானம் சாதனம் ஆம். வாக்குக் களுக்குப் பற்றுக் கோடாய் உள்ள சிவதத்துவங்களும் அவையல்லாத முப்பத்தொரு தத்துவமும் அல்லனாய், ஆன்ம உணர்வைப் பிரியாதவனாய் அருளோடு உடனாய் முதல்வன் உளன் என்று உணர்க. இவ்வாறிருத்தலால், “பேணு தத்துவங்கள் என்னும் பெருகு சோபனம் ஏறி - ஆணையாம் சிவத்தைச்சார” அணைக என்றபடி. அஃதாவது தத்துவங்களைப் புறக்கருவி, அகக்கரணம், உள் அகக்கரணம், நால்வகை வாக்கு எனப் பகுத்து உணர்ந்து, ஒவ்வொரு தொகுதியினாலும் ஆன்மாவுக்கு விளங்கு உணர்வு விளக்கங்களை ஆன்மாவின் உண்மையியல்பின்

வேறு எனக் கண்டுகழித்து ஆன்மாவின் தன்னியல்பைத் தலைப்படிந், படிக்கத்தின் தன்னியல்பில் ஞாயிற்றின் ஒளி விளங்கினற்போல, ஆன்ம உணர்வைப் பிரியாது நிற்கும் சிவரூபம் உண்டாம் என்றபடி.

சொல்லும் பொருள்கள்—சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்னும் வாக்குக்களுக்குப் பற்றுக் கோடாயிருந்து வாக்கு ரூபமாய்ப் பந்தித்திருக்கும் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம்' ஈசரம், சுத்தவித்தை என்னும் சிவதத்துவம் ஐந்துமாம். இவை பிற தத்துவங்களைச் செலுத்துவன ஆதலால் பிரேரக கருவிகள் எனவும் கூறப்படும்.

ஆனன்—நீங்கான், பிரியான்.

(ii) வாசி யோகம்

காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினுள்

ஆற்றுவ தாற்றல்என் றுந்தீபற

அல்லாத தல்லல்என் றுந்தீபற.

22

பிராணவாயுவை இடைபிங்கலைகளிற் செல்லாத தடுத்துச் சுழிமுனையிற் செலுத்துவார்க்கு, அதற்கு மேல் செய்யத்தக்கது தம் உணர்வை உணர்விற்கு உணர்வாகிய திருவருளிற் சென்று அடங்கும்படி நெறிப்படுத்துவதே ஆகும்; அதுவே இம்மை மறுமைகளுக்கு உறுதி பயப்பது (ஆற்றல்). வேறு காயசித்தி முதலியவற்றைப் பெறக் கருதுவது பிறவித்துயர்க்கே வழியாகும். “ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே—மெய்யுணர் வில்லாதவர்க்கு” என்பது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

21, 22 ஆம் உந்திகளால், நிராதார யோகத்தைத் தலைப்படுவதற்கு ஆதாரயோகமேயன்றித் த த து வ

ஞானமும், வாசி யோகமும் உபாயமாகத் தக்கவை
என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இவை 'ஒட்டற்று நின்ற'
என்னும் (13) பாட்டின் ஒழிபாதல் காண்க.

இனிப் பயன் வகுத்துக் கூறுகின்றார்.

பயன் — (i) பாசவீடு

கள்ளரோ டில்லம் உடையார் கலந்திடில்

வெள்ள வெளியாமென் றுந்தீபற

வீடும் எளிதாமென் றுந்தீபற.

23

உடம்பாகிய வீட்டில் வாழும் உயிர், தன் உணர்வில்
மறைந்து நின்று செலுத்திவரும் முதல்வனைத் தலைப்பட்டுக்
கலந்து பழகினால், உயிர்க்கு முதன்மையில்லாமையும்
எல்லாம் அவன் செயலாதலும் வெளிப்பட விளங்கும்.
விளங்க, உயிர் யான், எனது என்னும் செருக்கின்றிச்
செயற்படுதல் பற்றி அதற்கு வினை நீக்கம் உளதாகும்.

உடம்பு முகந்து கொண்ட பிராரத்த நுகர்ச்சி பற்றி
மேல்வினை ஏறுது என்றபடி. முதல்வனைத் தன் உடம்பில்
ஒரு குறிக்கண் வைத்துக் காணுமாறு கூறியதும்
ஆயிற்று.

எட்டுக்கொண்டார்தமைத் தொட்டுக்கொண்டே நின்றார்
விட்டார் உலகமென் றுந்தீபற

வீடேவீ டாகுமென் றுந்தீபற.

24

முதல்வன் ஐம்பூதமும் ஞாயிறும் திங்களும் ஆன்மாவு
மாகிய எட்டையும் தனக்கு வடிவாகக் கொண்டவன்.
அதனால் அவன் அட்டமூர்த்தி எனப்படுவான். இவ்வுண்
மையை உணர்ந்த முத்தர் அவனை அண்டத்தில் வைத்து

உணர்வல்லார் ஆதலால், பதார்த்தங்கள் பாராது பரமே பார்த்திருப்பார். அதனால் அவர் மாயையால் மயங்காது அதன் பிணிப்பினின்று நீங்குவார்.

சித்தமும் தீய கரணமும் சித்திலே

ஒத்ததே ஒத்ததுஎன் றுந்தீபற

ஒவ்வாத தொவ்வாதென் றுந்தீபற. 25

ஆன்மாவும் வாதனைபற்றிப் பிறப்பில் உய்க்கும் போக்கு உள்ள அதன் கரணங்களும் மேற்கூறிய மெய்யன்பு நெறியால் முதல்வனோடும் அவன் திருவருளோடும் செறிந்து ஒத்து நிகழ்தல் பற்றிச் சிவமும் சிவகரணமுமாகப் பெற்று நிற்பதே ஆன்மாவின் விருப்பத்திற்குப் பொருந்தி உள்ளதாகிய சுதந்திர நிலை ஆகும். அன்றி அவை மல நடைப்பட்டுப் பசு எனவும் பசுகரணம் எனவும் நின்ற நிலையே பரதந்திரம் எனப்படும் கரைகழிபந்தம் ஆம்.

இவ்விரண்டும் அன்றிக் கரணங்களின் நீங்கிக் கேவலமாய் நிற்பதே சுதந்திரம் என்பார் உளரே எனின், அஃது இறப்பு எனப்படும் கேவலமாதலன்றி உணர்வு நிகழ் இடம் அன்று—என்பது குறிப்பெச்சம்.

இப்பாட்டு முத்தியில் ஆன்மாச் சுதந்திரன் என்னும் ஆகம உரையின் பொருள் உணர்த்தி மலத்தின் நீங்குமாறு கூறிற்று. ஒத்தது-உன் கருத்திற்கு ஒத்த சுதந்திரம். ஒவ்வாதது - உன் கருத்துக்கு ஒவ்வாத பரதந்திர நிலை.

சிவஞானத்தின் பயன் பாசத்தின் நீங்குதலும் சிவப் பேறும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் பாசம் மூன்று.

அம்முன்றன் நீக்கம் முன் மூன்று பாட்டுக்களால்
உணர்த்தப்பட்டது.

(ii) சிவப்பேறு

உள்ளும் புறம்பும் நினைப்பறின் உன்னுள்ளே
மொள்ளா அமுதாம்என் றுந்தீபற

முனையாது பந்தமென் றுந்தீபற. 26

சரியையில் நிற்போர் முதல்வனைப்புறத்தே சிவலிங்கம்
முதலிய திருமேனிகளில் அளவுபட வைத்து எண்ணி வழி
படுவர்; கிரியையில் நிற்போர் புறத்தும் அகத்தும் மந்திரங்
களைக் கொண்டு அளவுபட வைத்து வழிபடுவர்; யோகிகள்
பிரணவ கலை முதலிய சாத்திய மந்திரங்களால் உள்ளே
அளவு படக் கண்டு வழிபடுவர். சிவஞானிகள் அவ்வாறு
அகம், புறம் என்னும் இரண்டிடங்களிலும் பாவித்தலாகிய
நினைப்பு அற (கரண உணர்வு இன்றி) தம் உணர்வு
திருவருளைச் சார்தல் பற்றி விளங்கும் வியாபக மெய்யுணர்
வால் முதல்வனது பூரண நிலையை நேர்படக் கண்டு வழி
படுவர். அதனால் அவர்க்கு முதல்வன் பருகத் தொலையாப்
பர போதமாய் மேன்மேலும் கிளர்ந்து விளைகின்றான்.
அப்பேரின்ப அனுபவம் பாசவாதனையைப் பற்றறத்
துடைத்து விடுகின்றது.

இதனால், பரமுத்தி நிலையில் வியாபக உணர்வு நிகழும்
என்பதும், அவ்வுணர்வு முதற்பொருளைப் பற்றி அழுந்து
தலால் பேரின்பம் இடையறவின்றி மேன்மேலும் விளையும்
என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன.

அவிழ இருக்கும் அறிவுடன் நின்றவர்க்கு)

அவிழும்இவ் அல்லல் என் றுந்தீபற

அன்றி அவிழாதென் றுந்தீபற.

பேரன்பாய் மலரும் மெய்யுணர்வுடன் அதீதவாழ்வில்
நிற்கப்பெற்றார்க்குத் துன்பத்தைத் தரும் ஏகதேசப்
பழக்கம் தானே நீங்கும்; அன்பர் அல்லார்க்கு அதுதீராத.

ஏகதேசப்பழக்கம் - உணர்வு விரிதல் இன்றி
ஒருபுடைவிளங்கி, நிற்கப் பழகிய பழக்கம்;
பரமுத்திநிலையில் அன்பு விளையும் என்பதும் அதுவே.
முதற்பொருளோடு செறிந்து உலகத்தின் மீளாமைக்கு
வாயிலாவது என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன. “ஞானம்
சுசன்பால் அன்பே என்றனர் ஞானமுண்டார்” என்பது
பெரிய புராணம்.

வித்தினைத் தேடி முனையைக்கை விட்டவர்

பித்தேறி னுர்கள்என் றுந்தீபற

பெறுவதங் கென்பெணே உந்தீபற.

28

மேலே கூறிய “அவிழ இருக்கும் அறிவு” ஆகிய
மெய்யுணர்வு வித்தும் அதன் முனையும்போல இருந்து
சிவயோகமாய் விளையும். முதற்கண் ஆன்மாவின்கண்
முகிழ்க்கும் அறிவு நிலையே வித்தாம். அதன்கண் மலர்ந்
தெழும் அன்பு நிலையே முனையாம். அவ்வன்பு இன்பாய்
முறுகுநிலையே சிவயோகமாம். இவற்றுள், அறிவுநிலை
ஒன்றையே கைக்கொண்டு அன்பு நிலையைக் கொள்ளா
தும் பேணிவளர்க்காதும் இருப்பவர் சிவயோக
விளைவைப்பெறார். அவர் வித்தைத் தேடிப்பெற்று முனை
யைக் கை விடும் பித்தர்களாகவே கருதப்படுவர், அன்
பின்றிப் பெறுவது அங்கு ஒன்றும் இன்று.

“உள்ளம் உருகில் உடனாவர்” என ஆளுடைய
பிள்ளையாரும், “பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க”
எனவும், “தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்கு; அவரினும் அன்ப

போற்றி” எனவும் ஆளுடைய அடிகளும் அருளிச் செய்தமை காண்க.

பரமுத்தியின் இயல்பு

சொல்லும் இடமன்று சொல்லப் புகுமிடம்

எல்லை சிவனுக்கென் றுந்தீபற

என்றால்நாம் என்செய்கோம் உந்தீபற. 29

சிவத்தை உணர்ந்து இன்புறும் நிலை தன்னை இழந்த நிலை ஆதலால், அது சொல்ல வாராதது; அஃது இவ் வியல்பிற்று என்று சொல்லப்புகும் போது சொல்லும் ஆன்மாவும் அதன் உணர்வும் ஞேயமாகிய சிவத்தை விடுதலின், அதுவே சிவபோகப் பெருநகரின் எல்லை ஆகின்றது.

காண்பானும் காட்சியும் காணப்படுபொருளில் அடங்கி நிற்கும் நிலையே சிவானுபவ நிலை ஆதலால், அது நின்று காணப்படுவதன்றிச் சொல் நடை அன்று என்பது கருத்து. துரிய அருணிலையை முதல்வனது நாடு எனவும், இன்புறுநிலையை அவன்தன் நகர் எனவும் கூறுதல் அறிவர் மாபு.

தன்இழப்பு

வீட்டில் இருக்கிலென் நாட்டிலே போகிலென்

கூட்டில்வாள் சாத்திநின் றுந்தீபற

கூடப் படாததென் றுந்தீபற. 30

துறவு நிலையில் இருப்பினும் இல்லிலையில் இருப்பினும் தன்முனைப்பாகிய வாளைத் திருவருளாகிய உறையுள் சேர்த்து, தான் செய்யும் அறங்களைத் தன் செயலாகக் கொள்ளாது முதல்வனது ஆணை எனக் கருதிச் செய்க.

அங்ஙனம் இருந்து செய்தால்தான் நற்பயனைப் பெறலாம். அதுபோல, திருவருள்நெறியின்கண்ணும், தானும் தன் செயலும் கெட்டாலன்றிச் சிவப்பேறு இன்றும்.

வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்து அழல்நீர் மண்கெடிலும் தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு) ஊன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட்டென் உள்ளமும்போய் நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

கயல்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கன்னைக்கலந்தாண்டலுமே அயல்மாண் டருவினைச் சுற்றமுமாண்டு அவனியின்மேல் மயல்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகம் மாண்டு என்னுடைய செயல்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ என்னும் திருவாசகப் பாடல்கள் இவ்வந்தியின் கருத்தை உடன்பாட்டால் தெரிவித்தல் காண்க.

சிவநெறியின் சிறப்பு

சாவிபோம் மற்றைச் சமயங்கள் புக்குநின்(று)
ஆவி யருதேயென் றுந்தீபற
அவ்வுரை கேளாதே உந்தீபற.

31

சித்தாந்த சைவம் ஒன்றே தன்இழப்பையும் மெய் யன்பையும் சிறந்த சாதனங்களாகக் கொண்டு திருவருளையும் பேரின்பத்தையும் பேராக வைத்து உயிர்க்கு உறுதி பயப்பது. மற்றைய சமயங்கள் எல்லாம், சாஹியப் பயன் தராத பயிர்போல, முன்னர்க் கவர்ச்சியாகத் தோன்றிப் பின் பரபோகத்தை வினைக்காமல்பிறவியிலேயே கொண்டு உய்ப்பன. ஆதலால், அவற்றுட் புகுந்து வீண் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளவும் வேண்டா; அவற்றின் பொருணிலையைக் கேட்கவும் வேண்டா.

அணைந்தோர் தன்மை

துரியங் கடந்தஇத் தொண்டர்க்குச் சாக்கிரம்
துரியமாய் நின்றதென் றுந்தீபற
துறந்தார் அவர்களென் றுந்தீபற. 32

நின்மல துரியாதீதத்திற் சென்ற மெய்த்தொண்டர்
கள் உலகமுகப்படிந், அவ்விழிப்பு நிலையினும் கீழ்
இறங்காது, துரிய அருணிலையிலே நிற்பார்கள்; உலக
வாதம், அகம்பிரம்மவாதம், சிவசமவாதம் என்னும்
பேதைமை உணர்வு நிலைகளில் வந்து பிறவியிற் புகார்.
“தலைப்பட்டார் (ஏ) தீரத் துறந்தார்” என்னும் பொது
மறைப்படி, அவர்களே முற்றத் துறந்தார் (நீத்தார்) எனப்
படுவார்கள்.

அவர்கள் உலகமுகப்படினும் திருவருளையே சார்பாக
உணர்ந்து பற்றுதலின், ஐம்புலனிற் சென்று அழுந்தி
விருப்பு வெறுப்புக்கள் உடையர் ஆகார்.

பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்ப மாய்அங்கே
முற்ற வரும்பரி சுந்தீபற
முனையாது பந்தமென் றுந்தீபற. 33

அம்முத்தர்கள் தம் உடம்பு முகந்து கொண்ட நுகர்
வினை வினைவாக உலக போகங்களை நுகர நேரினும்
அவர்கள் முதல்வன் திருவடியை மறவாமையால், அப்
போகங்கள் பேரின்ப பரபோகமாகவே விளையப்பெறு
வர்கள். அவை அவர்கள் உணர்வை மயக்கிக் கட்டுப்
படுத்துவது இல்லை.

நுகர்வினை-பிராரத்தம். பரவையாரோடும் சங்கிஷியா
ரோடும் கூடிமகிழ்ந்த நம்பி ஆரூர் திறலையும், நீற்றறையில்

ஊறின்றி மகிழ்ந்திருந்த திருநாவுக்கரசர் திறலையும்
எண்ணுக.

பேரின்ப மான பிரமக் கிழத்தியோடு

ஓரின்பத் துள்ளானென் றுந்தீபற

உன்னையே ஆண்டானென் றுந்தீபற. 34

இங்குக் கூறும் இயல்புள்ள முத்தர்களை ஆண்ட
முதல்வன் பேரின்ப சத்தி எனப்படும் பெரிய நாயகி
யோடும் உடனாகிப் பேரின்பப் பிழம்பாக உளன். அவன்
தன்னடி உணர்வார்க்குப் பேரின்பமாய் அவர்தம் உணர்
வில் விளைவதன்றித் தான் அவர்களால் பயன் ஒன்றும்
பெறுவதில்லை.

பெண்டிர் பிடிபோல ஆண்மக்கள் பேய்போலக்

கண்டாரே கண்டார்என் றுந்தீபற

காணுதார் காணார்என் றுந்தீபற. 35

பெண்டிரும் ஆண்மக்களும் போல, பிடியும்பேயும்
போல எனக் கூட்டுக.

தம்மையும் முதல்வனையும் பெண்டிரையும் அவரை
மணந்த ஆண்மக்களைப்போலவும், பிடிக்கப்பட்டோரையும்
பிடித்த பேயையும் போலவும் கண்டுணர்ந்த முத்தரே
முதற்பொருள் சத்தியோடு உடனாகி நிற்கும் இயல்பைத்
தெளிவர்; அல்லாதார் தெளியார்.

பெண்டிர் ஆண்மக்கள் உவமை ஆன்மாவை
முதற்பொருள் கலந்து தன்கண் அடங்கக் கொண்டு
பேரின்பத்தைத் தருதற்குக் காட்டப்பட்டது; பிடி பேய்
உவமை ஆன்மாவின் கண் முதல்வன் தன் செயலிவைத்து
அவர் உடம்பை இடங்கொள்ளுதற்குக் காட்டப்பட்டது.
பிடி-பேய் பிடிக்கப்பட்டோர்.

நாலாய பூதமும் நாதமும் ஒன்றிடின
நாலாம் நிலையாம்என் றுந்தீபற
நாதற் கிடமதென் றுந்தீபற.

36

துரியகிலை, அருள்கிலை எனப்படும் சுத்தத்தில் நிகழும்
நாலாம் நிலையாவது, திருவருளும் ஆன்மாவும் (இடை
கிற்கும் பொருள் யாதும் இன்றி) நேர்படக் கலந்து
ஒன்றும் கிலையே ஆம். . அந் கிலையே ஆன்மா முதற்
பொருளைத் தலைப்பட்டு உணர்தற்கு உரிய கிலை ஆகும்.

இடம்-கிலை. நாலாய பூதம்-காற்று முதலிய நான்கு
மாய்க் கலந்த ஆகாயம்; அது பரமாகாசம் எனப்படும்
திருவருளைக் குறிக்கும்; 'சிற்பர வியோமம் ஆகும்
திருச்சிற்றம்பலத்துள் கின்று - பொற்புடன் நடஞ்செய்
கின்ற. பூங்கழல் போற்றி போற்றி' என்றது காண்க.
நாதம் என்றது பிரணவகலைகள் ஐந்தனுள் நாதகலையை.
அஃது அதனாற் செலுத்தப்படும் உயிரைக் குறித்தது.

சென்ற நெறியெல்லாம் செந்நெறி ஆம்படி
நின்ற பரிசறிந் துந்தீபற
நீசெயல் செய்யாதே உந்தீபற.

37

நீ சென்ற நெறியே உலகத்தார்க்குப் பின்பற்றத்தக்க
செவ்விய அறநெறியாக நிகழும்படி உன்னை முதல்வன்
கிலைக்களனாகக் கொண்டு தன் அருட்டிறத்தைக் காட்டு
வன்; நீ முதல்வனது அவ்விதத்தை மறவாது கடைப்
பிடித்து உன்செயலின்றி நில்.

பொற்கொழுக் கொண்டு வரகுக் குழுவதென்
அக்கொழு நீயறிந் துந்தீபற
அறிந்தறி யாவண்ணம் உந்தீபற.

38

முத்தனாகிய உன் உணர்வு திருவருளைச் சார்ந்து உணரும் செவ்வுணர்வு; அது முதல்வன் உன் பிறப்பு நிலையில் உன்னுள் கரந்து நின்றபடி இப்போது அவனுட்கர்ந்து நின்று தன்முனைப்பின்றி நின்றலால் வரும் தெளிவுணர்வாம். ஆதலால், அவ்வுணர்வைக் கொண்டு புகழ்வரவு, பொருள் வரவுகருதி மதங்கற்பித்தல், பொற்கொழுவைக்கொண்டு வரகுக்கு உழுவதுபோல், செய்யத்தக்கது அன்றாம். உனக்குக் கிடைத்துள்ள தெளிவுணர்வின் அருமைபெருமைகளைக் கருதி உலக நிகழ்ச்சிகளில் அழுந்தாமலும், உண்மை காணமாட்டாத உலகர்க்குக் காட்ட முயலாமலும், இறைபணி நிற்க.

பரம சித்தாந்தம்

அதுஇது என்ன அனைத்தறி வாகும்

அதுஇது என்றறிந் துந்தீபற

அவிழ்ந்த சடையாரென் றுந்தீபற.

39

உரைநடை : அவிழ்ந்த சடையார் அறிவு அது இது என்று அறிந்து அது இது என்ன அனைத்து ஆகும்.

அவிழ்ந்த சடையை உடைய தவக்கோலங் கொண்ட முதல்வர் மோன முத்திரையாற் காட்டும் மெய்யுணர்வினியல்பாவது, ஆராய்ச்சி நிலையில் பரமான்மா சீவான்மா எனப் பகுத்து அறிந்து ஒன்றன் இலக்கணம் மற்றொன்றன் இலக்கணத்திற் சென்று மயங்காதபடி தெளிந்து, அனுபூதி நிலையில் அதுவும் இதுவும் என்று பகுத்துக் காணப்படாத அவ்வளவினது.

மலத்தின் நீங்கிய ஆன்மா முதற்பொருளின் திருவடிமீழலில் அடங்கி யான் எனது என்பவை இன்றிப் பேரின் பம் நுகரும் என்பதாம்.

அவனிவன் ஆன தவனருளால் அல்லது)

இவன்அவன் ஆகானென் றுந்தீபற

என்றும் இவனேஎன் றுந்தீபற.

40

“அவன் நான்” (ஸோஹமஸ்மி), “அஃது இந்த ஆன்மா” (ஸோயமாத்மா) என்றுற்போல உபநிடதங்களில் முதல்வனும் ஆன்மாவும் ஒன்றே என்னும் பொருளில் அனுபவ உரைகள் எழுந்துள்ளனவே, அவற்றின் கருத்து யாதோ எனின், கூறுவேம்: பற்று அற்றுத் தன்னை அடைந்த உயிரை முதல்வன் தான் ஆம் வண்ணஞ் செய்து தன் கருணையால் பேரின்பம் நுகரச் செய்வன் என்பதே கருத்து. பிறப்பு நிலையில் மட்டும் அன்றி வீட்டு நிலையினும் ஆன்மா முதல்வன் திருவருளில் அடங்கி நின்றற்கு உரிய அடிமையேயாம் என்று உணர்ந்துகொள்.

குறிப்பு. பின்வரும் பிரமாண உரைகள் உடன் வைத்து உணர்தற்கு உரியவை:

சேர்வார்தாமே தானாகச்செயுமவன் உறையுமிடம்.

-திருஞானசம்பந்தர் 1365.

சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்

கொய்ம்மலர்ச் சேவடியிணையே குறுகிகேளுமே.

-திருநாவுக்கரசர் 7182.

போக மாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச-பிரம்மகுத்திரம் 4-4-21.

[(பரமுத்த நிலைக்கண் ஆன்மாவிற்கு முதல்வனோடு) பேரின்ப நுகர்ச்சியில் மட்டுமே ஒப்புமை எனக் குறிக்கும் தாற்பரிய லிங்கம் (மெய்ந்நூல்களில்) உண்மையானும்.]

உம்பர்பிரான் உற்பத்தி யாதிகளுக்கு உரியன்

உயிர்தானும் சிவானுபவம் ஒன்றினுக்கும் உரித்தே.

-சிவஞானசித்தி கு. 11-10.

தன்னைக் கண்ட

என்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் ஆகிய
ஈசனுக்கே.

-சேரமான்பெருமாள்பொன்வண்ணத்தந்தாதி 1.

சிவநெறியின் அறிவடிப்படை

முத்தி முதலுக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்து

அத்தி பழுத்ததென் றுந்தீபற

அப்பழம் உண்ணுதே உந்தீபற.

41

முத்தி முதல்-முத்தியை வழங்கும் முதல். அவனைக் கொழுக்கொம்பாகக்கொண்டு வளரும் கொடி உயிர். முத்தி முதற்கொடியின் பக்கத்தே மோகத்தின் காரணமான மூலமலம் என்னும் கொடிபடர்ந்து உயிரைத் தலையெடாமற் செய்து உடம்பாகிய (அத்தி) பழம் பழுத்தது. அஃது உயிர்க்கு ஆகாது, ஆகவே உயிர் அதனை உண்ணுதல் கூடாது.

அத்தி-என்பு. முதலாகு பெயராய் உடம்பைக் குறித்தது. அத்தி-முன்வினைப் பயனாகிய சிற்றின்பத்தைக் குறிக்கிறது எனவும் கொள்ளலாம்; மூலமலத்தால் வருவது இருவினை என்பதை “இருள் சேர் இருவினை” என்னும் திருவள்ளுவர் வாய்மொழியால் தெளியலாம்.

இனி, ஆசான் கொடுக்கும் அருள்ஞான வாளால் மோகத்தைத் தரும் மூலமலக் கொடியை அறுத்தால், சிவத்தோடு ஏகமாய் நிற்கும் ஆன்மாவாகிய கொடி முழுவளர்ச்சி அடைந்து (வியாபக உணர்வைப் பெற்று) முத்தியாகிய பழம் கனியாக் கண்டு நுகரும் என்பது குறிப்பெச்சம். முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக்கொடி படர்ந்து எனக் கொடியை முன்னும் கூட்டுக.

உய்யும் நெறி

அண்ட முதலாம் அனைத்தையும் உட்கொண்டு

கொண்டத்தைக் கொள்ளாதே உந்தீபற

குறைவற்ற செல்வம்என் றுந்தீபற.

42

மேலே கூறிய நெறியில் கின்று, திருவருளால் வியாபக வுணர்வு விளங்கப்பெற்று, அவ்வுணர்வில் அண்டமும் அதன்கண் உள்ள பொருள்களும் அடங்கித் தோன்றாது கிற்பப் பேரின்ப நுகர்ச்சி ஒன்றே உடையாயாய், இது வரை மூலமலம் காரணமாக நீ கொண்டிருந்த சிற்றுணர்வைத் தலைப்படாது கிற்க. வியாபக வுணர்வே பேரின்பம் விளைக்கும் கிறை செல்வமாதலின், அதைப்பெற்று கிற்பதே ஆன்மலாபம் ஆகும்.

காயத்துள் மெய்ஞ்ஞானக் கள்ளுண்ணமாட்டாதே
மாயக்கள் ளுண்டார் என் றுந்தீபற

வறட்டுப் பசுக்களென் றுந்தீபற.

43

பெறுதற்கரிய மக்கள் உடம்பைப் பெற்றிருந்தும், அதைக்கொண்டு திருவருளைத் தலைப்பட்டு மெய்யுணர்ந்து அதனால் மேன்மேலும் பெருகும் பரமானந்தத் தேனைப் பருகாமல், சிற்றறிவையே உடையராய் உலகவின்பமாகிய அசுத்த இன்பத்தையே பலரும் நுகர்வார் ஆயினர்: அவர் தம்மை யாருக்கும் பயன்படமாட்டாத வறட்டுப் பசுப் போல்வார் என்பதன்றி வேறு யாது சொல்வேம்?

கள்: முன்னையது தேன், பின்னையது அறிவை அழிக்கும் கள்.

வாழ்த்து

சிந்தையின் உள்ளும்என் சென்னியி னுஞ்சேர

வந்தவர் வாழ்கவென் றுந்தீபற

மடவாள் உடனேஎன் றுந்தீபற.

44

அருளாசிரியனாக எழுந்தருளிவந்து தன் திருவடிகளை
என் தலைமேல் வைத்து என் உள்ளத்தே தனது அகண்ட
உண்மையறிவின்ப நிறைவை விளக்கியருளிய முதல்வன்
திருவருள்உருவாகிய அம்மையுடன் நன்மக்கள் சிந்தையில்
என்றும் வாழ்க என்று வாழ்த்துவோமாக.

நூற்பயன்

வைய முழுதும் மலக்கயம் கண்டிடும்

உய்ய வந்தானுரை உந்தீபற

உண்மை உணர்ந்தார் என்றுந்தீபற. 45

(திருவிசுவாசர்) உய்யவந்தானால் உரைக்கப் பெற்ற
இந்நூல், தன்னைக் கேட்டுணரும் உலகத்தார் அனைவருக்கும்
மலர்க்கத்தை உண்டு பண்ணி இன்புறு கிலையை எய்து
விக்கவல்லது; இதனைக் கேட்டுச் சிந்திப்பார் மெய்யுணர்ந்
தோர் ஆதல் திண்ணம்.

மலக்கயம்-மலக்கயம், மல சத்திகளின் தேய்வு.
கண்டிடும்-உண்டுபண்ணிவிடும்.

திருவுந்தியார் உரை முற்றிற்று.

அனுபந்தம்

பாகத்தியாகம் என்பதன் விளக்கம் :

11ஆம் பாடல் உரை)

பெயர்கள் இயல்பாகக் குறிக்கும் பொருள் இயற்பொருள் எனப்படும்; இதனை வட நூலார் வாச்சியார்த்தம் என்பர். அவை சில சமயங்களில் இயற்பொருளை விட்டு அதனோடு இயைபுள்ள வேறுபொருளை உணர்த்தும்போது ஆகு பெயர் எனப்படும்; ஆகுபெயர்ப் பொருளை வட நூலார் இலக்கணப் பொருள் அல்லது இலக்கியார்த்தம் என்பர். ஆகுபெயராய் வரும்போது, ஒரு பெயர் தன் இயற்பொருளில் ஒரு பாகத்தை விட்டு மற்றொரு பாகத்தைக் குறிக்கும். அப்போது, அதனைப் பாகத்தியாகலக்கணை என்பர்: அப் பெயரை முதலாகு பெயர் எனக் கூறலாம்.

சங்கரரும் அவரைப் பின்பற்றுவோரும் ஆகிய ஒரு பொருட்கொள்கையினர் (ஏகான்மவாதியர்) தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களுக்குப் பொருள் கூறும்போது, முதற்பொருளைக் குறிக்கும் தத் (அது) முதலிய பெயர்களுக்கும், ஆன்மாவைக் குறிக்கும் த்வம் (நீ) முதலிய பெயர்களுக்கும் பாகத்தியாகம் பண்ணி இலக்கியார்த்தம் கொள்வர்: அது வருமாறு: தத்(அது) என்றது பரம்பொருளின் தடத்தலக்கணம் ஆகிய சகுணப்பிரமத்தைக்குறிக்கும். அதாவது: (1) மாயை, (2) மாயையில்தோன்றும் பிரதிபிம்பமாகிய ஆபாசன், (3) அதன் அதிட்டான சேதனம் (ஆதாரமாகிய அறிவு) என்னும் மூன்றன் சேர்க்கையாகிய முற்றுணர்வு முதலியவற்றை உடையவன் எனப்படும் ஈசுவரனைக் குறிக்கும்: இது தத் என்றதன் வாச்சியார்த்தம்.

த்வம் (நீ) என்றது ஆன்மாவின் தடத்தலியல்பாகிய சீவனைக்குறிக்கும். அதாவது, (1) அவித்தை, (2) அவித்தையில் தோன்றும் ஆபாசன், (2) அதன் அதிட்டான

சேதனம் என்னும் மூன்றன் சேர்க்கையாகிய சிற்றறிவு முதலியவற்றை உடையதாகக் காணப்படும் உயிரைக் குறிக்கும்.

அளி (இருக்கிய) என்னும் பயனிலை அவ்விரண்டன் முற்றொருமையை (ஏகத்துவத்தை) உணர்த்துகின்றது.

மேற்கூறியபடி தத், த்வம் என்பவற்றின் இயற்பொருளைக் கொண்டால், அவற்றின் முற்றொருமை பெறப்படாது. ஆதலால், அப்பொருள்கள் ஒவ்வொன்றிலும் முதல் இரண்டு கூறுகளை நீக்குதலாகிய பாகத்தியாகஞ் செய்து, மூன்றங் கூறுகிய அதிட்டான சேதனத்தை மட்டும் இலக்கணப் பொருளாகக் கொண்டால், அவ்விரண்டன் சொரூபவியல்புகளின் முற்றொருமை பெறப்படும் எனக் காட்டுவர். அவர் கூறும் பொருளைப் பின்வருமாறு கணிதசாத்திரக் குறியீட்டில் வைத்துச் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் அறியலாம்:

தத்+த்வம்+அளி என்பதன் இயற்பொருள்:

அது = நீ;

அஃதாவது, மாயை+மாயாஉபாதியுள்ள ஆபாசன்+ஆதார அறிவு ≡ அவித்தை+அவித்தையில் தோன்றும் ஆபாசன் + ஆதார அறிவு

இது பொருந்தாமையின், ஈரிடத்தும் பாகத்தியாகம் பண்ணி இலக்கியார்த்தங் கொள்ள,

ஆதார அறிவு ≡ ஆதார அறிவு.

அஹம்பிரம்மாஸ்மி, ஸோயமாத்மா என்பனவும் இப்படியே அவர்களால் பொருள்கொள்ளப்படும். இங்ஙனம், மகாவாக்கியப் பொருளை அறிந்து, 'சச்சிதானந்த சங்கர னாகவே-அச்சம் நீங்குபு தன்னை அறிதல்' மாத்திரத்தே ஒருவனுக்குக் கைவல்ய முத்தி உண்டாம் என்பது அவர் கொள்கை.

இனி, சித்தாந்தசைவர் மகாவாக்கியங்களைப் பொருள் செய்யுமாறு: அரவின் விடம் நீங்குதற்குக் கருடோஹம் பாவனை செய்யப்படுகிறது; பயனும் கிட்டுகிறது. அதுபோல, மலவாதனை நீங்குதற்பொருட்டுச் சிவ ஞானிகள் செய்ய வேண்டிய சிவோஹம் பாவனையை விதிப்பனவே மகாவாக்கியங்கள்.

தத் (அது) என்றது முதற்பொருளை; த்வம் (நீ) என்றது ஆன்மாவை. 'ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே' என்பது முதலிய திருவாக்குக்களால், முதற்பொருள் செலுத்துவது என்பதும், ஆன்மா செலுத்தப்படுவது என்பதும் தெளிவு. இந்தப் பிரேரகபிரேரப்பிய சம்பந்தத்தை உட்கொண்டு, யான் எனது என்னும் செருக்கின்றி முதல்வன் வயப்பட்டு நின்ற லாகிய (the static as well as dynamic identity or rather harmony with the inner presence) திருவருட்பிறைநிலை அடக்கத்தை விதிப்பனவே மகாவாக்கியங்கள் எனக் கொள்வர். அஃது இந்த ஆன்மா (ஸோயமாத்மா) என்பது, ஞானகுருவின் பாவனைத்தீக்கைக் குரியது; அது நீ (தத்துவமஸி) என்பது, உபதேசித்தற்கு உரியது; அஹம்பிரம்மாஸ்மி (நான் பிரம்மம்) அல்லது சிவோஹமஸ்மி (சிவம் நான்) என்பது, தீக்கையும் உபதேசமும் பெற்றவர் பயிலுதற்கு உரியது என மூவிடம்பற்றி அதன் தாற்பரியம் உணரப்படும்.

திருவுந்தியாருக்கு நேர்கருத்துள்ள திருக்களிற்றுப்படியார்
பாட்டெண்கள்

உந்தி களிற்றுப்படி

1	4—5
2	6—7
3	8
4	9—10
5	11
6	12—13
7	14—21
8	22
9	23—24
10	25
11	26
12	27—28
13	29
14	30
15	31
16	32
17	33
18	34
19	35
20	36—37
21	38—40
22	41
23	42—43
34	44—45
25	46—50
26	51—52
27	53—56
28	57

உந்தி களிற்றுப்படி

29	58—62
30	63—64
31	65—68
32	69—75
33	76
34	77
35	78—79
36	80—81
37	82—83
38	84
39	85—91
40	92
41	93—94
42	95—96
43	97—99
44	100
45	வாழ்த்து

செய்யுள் முதற் குறிப்பு

[எண்-செய்யுளெண்]

அகலமாய்	1	சித்தமும்	25
அஞ்சே	10	சிந்தையிலும்	44
அண்டம்	42	சென்றநெறி	37
அது இது	39	சொல்லும் இடம்	29
அவனிவன்	40	சொல்லும்பொருள்	21
அவிழ	27	தாக்கியே	11
ஆக்கில்	9	திருச்சிலம்	28
ஆதாரத்தாலே	8	துரியம்	32
இங்ஙன் இருந்த	4	நஞ்செயல்	9
இரவு பகல்	30	நாலாய	36
உழவாது	16	பழக்கம்	2
உள்ளம் உருக	7	பற்றை	15
உள்ளும்	26	பெண்டிர்	35
எட்டுக்கொண்	4	பெற்றசிற	33
ஏகனுமாகி	5	பேரின்ப	34
ஒட்டற்று	13	பொற்கொழு	38
கண்டத்தை	3	மருளும்	18
கருதுவதன்	19	முத்திமுத	41
கள்ளரோடு	23	மூலையிருந்	12
காயத்துள்	43	வித்தினை	28
காற்றினை	22	வீட்டில்	40
கிடந்த கிழவி	14	வையமுழுதும்	45
சாவிபோம்	31		

11

12

அரிய சைவ நூல்கள்

1. தத்துவப்பிரகாசம்

8—00

மூலமும் உரையும், மு. அருணாசலம் பதிப்பு. 14ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த சிறப்பான ஞான சாத்திரம். சரியைமுதலான நான்கு பாதங்களை யும் விளக்கக் கூறுவது. 108 யோகாசனங் களுக்கு விளக்கம் கூறுகிறது. சிவபூசையை விளக்கிக் கூறும் ஒரே தமிழ் நூல். சிறப்பான 50 பக்க முன்னுரையும் பலவகை அட்டவணை களும் அகராதிகளும் கொண்டது. மெய்கண்ட பரம்பரையை விளக்கிக் காட்டும் அட்டவணை இதுவரை தமிழுலகம் காணாதது. 600 பக்கம், கவிக்கா பைண்டு.

2. திருக்களிற்றுப்படியார்

1—50

மூலமும் சிறந்த பழைய அனுபூதி உரையும். மு. அருணாசலம் பதிப்பு. உரை 14ஆம் நூற் றாண்டு. சிறப்பான முன்னுரை குறிப்புக்கள் உடையது.

3. திருவாசகம் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்கள்

2—00

மு. அருணாசலம். 21 கட்டுரைகள். திருப்பள்ளி எழுச்சி, கோகழி, தக்கயாக சங்காரம் முதலிய வற்றின் விளக்கம் சிறப்பானது. பதிப்பு வரலாறு, சொற்பொருள், தலவிளக்கம் முதலி யன கூறுவது.

4. சைவசித்தாந்தச் சிறுநூல்கள் அட்டவணை 0—50

மு. அருணாசலம். கருவி நூல்களாயுள்ள 100 நூல்கள் பற்றிய குறிப்பு. இன்று இந்நூல்களின் பெயர்கூட அறிந்தவர் அரியர்.

க. வச்சிரவேல் முதலியார். மெய்கண்ட சாத்திரப் பாகுபாட்டினுடன் பொருத்தி எழுதப்பட்ட சிறப்பான உரை. 1966 சமாஜ ஆண்டு விழா வெளியீடு.

கிடைக்குமிடம் :

1. பாரி நிலையம், பிராட்டேவ், சென்னை-1
2. சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜம்,
12, கிழமாடளிதி, மயிலாப்பூர், சென்னை-4
3. காந்தி வித்தியாலயம், திருச்சிற்றம்பலம்,
பந்தனைநல்லூர் வழி, மாயூரம் தாலுகா.